

ת"פ 3380/12/17 - מדינת ישראל נגד מיכאל תורג'מן

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 3380-12-17 מדינת ישראל נ' תורג'מן ואח'
תיק חיצוני: 214/17

בפני כבוד השופט איתן כהן
המאשימה מדינת ישראל
נגד 1. מיכאל תורג'מן
הנאשם-1
החלטה
כללי

1. בפניי בקשה לפי סעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "חסד"פ") שהוגשה מטעם הנאשם-1.

טענות הנאשם

2. הנאשם 1, עותר לקבל לעיונו נתונים בנוגע לסגירת תיקים, הגשת כתבי אישום ומדיניות אכיפה בעבירות מושא כתב אישום זה, בפילוח ארצי לפי מחוזות. הנתונים מתבקשים כדי לבסס טענה לביטול כתב האישום מחמת הגנה מן הצדק- אכיפה בררנית, לפי סעיף 149(10) לחסד"פ.

3. לטענתו, האכיפה בעבירות הדומות לאלה שיוחסו לו הן תולדה של "אכיפה גיאוגרפית", הנתונה להחלטת הפיקוד הטריטוריאלי של המשטרה או של פרקליט המחוז, ואלה לא פועלים בכפיפות למדיניות ארצית אחידה. עוד טען שהמשטרה נוהגת לטפל בעבירות דומות בדרך של צווים מנהליים לסגירת בתי בושת, וצווי הרחקה נגד העובדות במקום. ועל כן, ברוב המקרים לא מוגשים כתבי אישום, ולא מטעמים ראייתיים. כן טען שכתבי האישום שהוגשו בעבירות של סרסרות לזנות, נגעו לבתי בושת וזאת להבדיל ממלוניות.

תגובת המאשימה

4. המאשימה התנגדה לבקשה וביקשה לדחותה, הן בשל כלליותה, הן בשל היעדר פוטנציאל תועלת להגנה בהוכחת אכיפה בררנית, הן בשל הנטל הבלתי סביר שיוטל על כתפי המאשימה באיסוף החומרים, והן בשל כך שהנאשם לא הניח תשתית ראשונית להצדקת הבקשה. המאשימה צרפה לתגובתה את הנחיית פרקליט המדינה מס'

2.2, המסדירה את מדיניות האכיפה בעבירות הנלוות לעיסוק בזנות וטענה שעמדה בקריטריונים המפורטים בה.

דין והכרעה

המסגרת הנורמטיבית

5. ב-ע"מ 1786/12 ג'ולאני נגד **מדינת ישראל** (20.11.2013) נקבע כי מקום שבו דן בית המשפט בבקשה לקבלת מידע מתיקי חקירה לצורך הוכחת אכיפה בררנית, משקלו של האינטרס הלגיטימי יגבר ככל שהמבקש יוכל להצביע על **בסיס ראשוני לקיומו של חשד בדבר סלקטיביות האכיפה**. עוד נקבע, שאין די בהוכחת דמיון בין המקרים אלא יש להראות כי ההבחנה בין המקרים הדומים נעשתה **בחוסר סבירות או משיקולים לא ענייניים**. על הנאשם להראות כי לאורך זמן ובאופן שיטתי רשויות התביעה קיבלו במקרים דומים החלטות שונות מאלה שננקטו במקרה שלו.

כך נקבע גם בע"פ (י-ם) 30636/06 **מדינת ישראל** נגד **מטר** (19.07.2007) למרות שבית המשפט עמד בהחלטתו על הקושי המובנה של ההגנה להוכיח אפליה בשל היעדר נגישות לחומרים המוחזקים מטבע הדברים בידי הרשות. ובלשון פסק הדין:

"אכן, קיים קושי ראיתי בהוכחת טענת האפליה. לעתים, גם שעה שיצביע נאשם על אחרים שביצעו את אותה עבירה ולא הועמדו לדין, אפשר שבכך לא סגי להוכחתה כדבעי. בקשר לטענת האפליה נדמה, כי מן הראוי ליתן לנאשם גישה למאגר נתונים סטטיסטיים של הרשות אודות מספר החקירות שהיא מנהלת בפרק זמן נתון ביחס לעבירות מן הסוג המיוחס לו ומספר כתבי האישום המוגשים בעקבות חקירות אלה. לא זו אף זו, לו תונח בפני בית המשפט תשתית ראיתית ראשונית לאפליית הנאשם, יהא הדבר ראוי לחייב הרשות, אשר לה, להבדיל ממנו, נגישות לעובדות שבכוחן לבסס טענתו, להביא חומר רלבנטי נוסף".

האם עמד אפוא הנאשם בנטל המוטל על שכמו והראה בסיס ראשוני לקיומו של חשד בדבר סלקטיביות האכיפה?

6. לאחר שעיינתי בבקשה, לא מצאתי שיש בה תשתית ראשונית שתצדיק את קבלת הבקשה, זולת טענות בנוגע לאפיק אכיפה מנהלי שלא גובו בתימוכין ממקרים קונקרטיים אחרים או בנתונים כלשהם.

7. משלא הציג המבקש תשתית ראשונית לבקשתו, הבקשה נדחת.

ניתנה היום, כ"ט אדר א' תשע"ט, 06 מרץ 2019, בהעדר
הצדדים.